

ARTTU

TUOMINEN

VERI-

VELKA

ARTTU
TUOMINEN
VERI-
VELKA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

© ARTTU TUOMINEN JA WSOY
978-951-0-43645-5
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
PAINETTU EU:SSA

*Susannalle,
parhaimmalle ystävälleni*

Asioita, jotka muistan:

*Hitaasti virtaava Kokemäenjoki
Isäni kumartuneena piirustuslaudan ylle olohuoneessa
Tuoreita kukkia maljakossa
Kaivosta nousevien kuplien tuoksu
Juhannusaatto 1991, kun kokot syttyivät
yksitellen järven rannoilla*

Sinut.

Prologi

»Entä jos tähän rakennetaan omakotitaloja?» hintelämpi pojista kysyy ja kiipeää istumaan kiven päälle. Sammalpaakuja irtoaa lohkareen kyljestä ja ropisee maahan.

»Ai tänne, keskelle metsää? Miksi ne niin tekisi? Eihän tänne ole edes tietä», rotevampi poika vastaa ja polkaisee pistolapion maahan. Terä iskeytyy sammaleen läpi kovaan moreeniin.

»Kaksikymmentäseitsemän vuotta on pitkä aika, ja tämä on kaunis paikka. Jos mä olisin aikuinen, niin ainakin rakentaisin taloni tänne mäen päälle.»

»No sitten sä rakennat», rotevampi ähkäisee, nostaa turvepaakun syrjään ja hakkaa kanervien juuria poikki lapiolla. Hän iskee terän uudelleen sammalikkoon. »Kuinka syvälle me kaivetaan?»

»Ainakin puoli metriä, ettei routa nosta sitä pintaan.»

»Sitten sä kaivat välillä. Ihan helvetin kivistä.»

»Mun aivot ja sun kädet», hintelämpi poika virnistää, mutta hyppää kuitenkin alas ja tarttuu lapioon. He kaivavat vuorotellen ja siirtävät maata kasoiksi kaivannon viereen. Kun kuoppa on heidän mielestään valmis, laskevat he sen pohjalle oranssin muovilieriön. Montusta nousee kostean ja happaman maan tuoksu. Pojat katselevat hetken kaivantoa ja lieriötä sen pohjalla ja alkavat lapioida maata takaisin. Paidat kastuvat ja hengitykset käyvät raskaiksi.

Kun kuoppa on luotu umpeen, hintelämpö pojista sanoo:

»Tonnista vetoa, että sinne se jää, kunnes joku arkeologi löytää sen tuhannen vuoden päästä.»

»Ei, kun me vannotaan», rotevampi sanoo. »Silloin meidän on pakko tehdä se.»

»Minkä kautta me vannotaan?»

»X:n kautta.»

He tarttuvat keskenään ristiin ranteista ja tuijottavat toisiaan silmiin.

Rotevampi poika aloittaa: »Lupaan ja vannon, että vaikka mitä tapahtuisi, vaikka olisi sota tai rutto, niin se, mikä tänään kätkettiin, se kaivetaan yhdessä ylös kahdenkymmenenseitsemän vuoden päästä.»

Hintelämpö poika jatkaa: »Ja lupaan ja vannon, etten koskaan paljasta aarteen sijaintia kenellekään toiselle. Ja vaikka toinen meistä kuolisi, niin silloin toinen tulee paikalle ja kaivaa sen yksin ylös.»

Metsässä leijuu sateenjalkeinen raikas tuoksu, joka on sekoitus pihkaa, neulasia ja multaa. Aurinko työntyy runkojen väliin ja valaisee poikien kasvot. He seisovat hetken hiljaa toisiaan käsistä pitäen ja kuuntelevat, kuinka tuuli taivuttaa mäntyjen latvoja, ja yrittävät saada hetkeen juhlallisuutta.

»Tunsitko sen?» hintelämpö kysyy.

»Minkä?»

»Kohinan.»

Rotevampi nyökkää.

Kun he poistuvat, kumpikin kääntyy vielä kerran katsomaan kiveä ja varvikon seasta paistavaa vaaleampaa läiskää.

I

TAPPO

1

Syksyllä 2018

PORI, 9. MARRASKUUTA 2018

Antti istuu nojatuolissa ja tuijottaa miestä huoneen poikki. Hän kurottaa lattialta viinapullon, ottaa pitkän kulauksen ja jatkaa tuijottamista. Ulkona on pimeää. Puuskainen tuuli humisee välikatolla ja natisuttaa hirsikehikkoa. Koolla on paljon porukkaa. Antti kiertää korkin kiinni ja laskee pullon takaisin lattialle. Naurua, huutoja. Joku menee ulos, porukkaa lappaa sisälle. Kylmä tuuli puhaltaa kasvoille. Tupakan käryä.

Takan luona seisoo pitkä mies ja nainen. Antti tuijottaa miestä. Katse ei irtoa tästä hetkeksikään. Miehellä on iso vatsa, joka työntyy vyön päälle kuin löysä taikina. Porukka rämähittää nauramaan, maha hytkyy. Katse ei enää pysy perässä, äänet puuroutuvat. Kaikki liikkeet näyttävät hidastetuilta. Kookkaita varjoja seinillä.

Pitkä mies vie kätensä naisen lanteille ja sieltä takapuolelle, hivuttaa sormensa hameen alle, tarjoaa kossupullosta pohjia. Nainen räkättää ja huitaisee käden pois, juo kossun. Mies tarttuu naiseen uudelleen, puristaa, kuiskaa jotain, kourii pakaroita. Tupakka hyppii suupielessä. Nainen nauraa, yrittää rimpuilla irti, mutta mies ei päästä, vetää luokseen. Taas nainen

räkättää, korkokengät kopisevat, nilkat hakevat tasapainoa. Nainen työntää lantiotaan lähemmäs, kunnes vatsat koskettavat toisiaan. Suonikohjuiset pohkeet jännittyvät, ja nyt nainen antaa miehen suudella kaulaansa, olkapäitä, niskaa. Nainen taivuttaa päätään taakse ja sulkee silmänsä. Mies nuolee kaulaa ahnaasti, vie huulensa alemmas, kohti kaula-aukosta pursuavaa ryppyistä tissivakoa.

Antti juo pullon tyhjiin, kiertää korkin kiinni ja nousee. Hän hoippuu väkitingoksen läpi. Miehiä, naisia, tuttuja, tuntemattomia. Hän ei välitä. Joku huutaa. Ääni menee suoraan tärykalvosta läpi. Kasvot puutuvat, näkökenttä aaltoilee. Hän haistaa kaiken terävämmin, otsonin tuoksu. Hän menee vessaan, nojaa otsallaan seinäpaneeliin ja kusee pönttöön. Joku rynkyttää ovenkahvaa. Antti tuijottaa hetken itseään peilistä, ja poistuu takaisin väkijoukkoon. Hän ottaa tukea ovenkarmista ja laahustaa keittiöön. Tiskipöytä notkuu tyhjiä pulloja. Hän juo vettä suoraan hanasta.

Apupöydällä lojuu leipäveitsi. Antti tarttuu siihen ja palaa olohuoneeseen. Näkö seuraa laiskasti perässä. Varjot ovat kasvaneet ja siirtyneet kattoon. Niitä on kaikkialla ja ne liikkuvat. Takan luona nainen ja mies jatkavat nuolemista. Lantiot nussivat toisiaan, kädet vaeltelevat hameen alla ja miehen haaroissa. Lisää reisien vaaleaa paljastuu.

Antti ottaa tukea seinästä ja kompuroi jakkaraan, säilyttää kuitenkin tasapainonsa. Pitkä mies seisoo selin häneen. Sormet puristuvat tiukemmin veitsen kahvan ympärille. Nainen avaa silmänsä ja näkee Antin tulevan. Heidän katseensa lukkiintuvat toisiinsa.

Tihuttaa vettä. Antti juoksee pimeässä. Metsä tuoksuu mulhalle ja maatuville lehdille. Tuuli vonkuu kuusien latvoissa.

Huohotusta. Kaikki on liikkeessä. Puut, pensaat, ilma. Oksat rasahtelevat poikki, jalat pettävät. Antti kaatuu kasvoilleen sammaleeseen. Hän lyö kätensä, nousee pystyyn, jatkaa. Kipua. Neulaset raapivat kasvoja. Vesinorot valuvat hiuksista kasvoille, kaulaan, niskaan. Puiden mustat rungot viuhuvat ohitse, kädet ja vaatteet ovat verestä tahmeat. Antti tietää, että jossain hänen sivullaan on meri, ei kovinkaan kaukana. Hän ei näe sitä, mutta sen kuulee, haistaa. Jostain takaa kuuluu huutoja. Viimeinenkin valonpilkahdus sammuu. Antti on yksin. Hän juoksee.

Juoksee.

Juoksee...

2

Porin poliisin rikostutkintayksikön vs. komisario Jari Paloviita katsoi ulos ikkunasta. Pimeää. Sade piiskasi ikkunaa, vesihelmet noruivat piirtäen lasiin toisiinsa yhtyviä jokia ja heijastaen mustia juovia hänen kasvoilleen.

Paloviita katsoi kelloa. Viisi minuuttia vaille kuusi. Hän nousi, korjasi oikean korvan kuulolaitteen asentoa ja alkoi vetää takkia päälleen. Hän ei ollut vielä tottunut laitteeseen, joka oli ollut hänellä pari kuukautta. Se tuntui valuvan ulos, vaikkei se oikeasti valunutkaan. Hän vihasi kojetta. Kuulolaitteen saaminen neljäkymmentävuotiaana nolotti. Hänestä tuntui, että ihmiset pitivät häntä tyhmempänä se korvassaan.

Kuulovammainen.

Paloviita haukotteli. Katse etsiytyi työpöydällä seisovaan perhekuvaan, joka oli otettu melko tarkalleen vuosi sitten. Hän ja Terhi keskellä, tytöt heidän sylissänsä. Kuvassa he kaikki nauroivat, vaikka Paloviita muisti, kuinka vaikeaa selaista kuvaa oli ollut saada. Paloviita ajatteli, että kuva oli valhe, kuten suurin osa kaikista maailman valokuvista. He nauroivat, koska valokuvissa ihmisten piti nauraa. Ihmisten valokuvaalbumit olivat valetelevien hymyjen kokoelma.

Paloviita havahtui tunteeseen, että joku tarkkaili häntä. Hän käänsi katseensa ja näki ylikonstaapeli Henrik Oksmanin tarkkailevan häntä ovisuusta. Paloviita säpsähti.

»Jesus kun pelästyin. Tule sisään, olen juuri lähdössä.»

Oksman astui huoneeseen. Oksman, jota kutsuttiin poliisitalolla selän takana Häräksi, oli Paloviitaa kolme vuotta nuorempi, pitkä ja kuiva kuin kuusen oksa. Hänellä oli kapeat, kullikkaat kasvot, ohuet huulet ja pistävät mustat silmät, joiden tuijotuksessa oli jotain julmaa. Paloviita ja Oksman olivat työpari, olleet jo pari vuotta, mutta nyt Paloviita toimi komisarion viransijaisena ja Oksmanin esimiehenä, koska rikosyksikön päällikkö Juhani Heinonen oli virkavapaalla. Tilanne oli siksi tavallaan kummallinen ja palautuisi ennalleen vuodenvaihteessa, kun Heinonen palaisi takaisin.

Paloviita sammutti työpuhelimensa ja laski sen pöydälle paperiröykkiöiden ja kannettavan viereen. Hän katsoi Oksmania kysyvästi.

»Miestä puukotettu Ahlaisissa, uhri kuollut», Oksman sanoi. »Epäilty paennut paikalta.»

Paloviita kirosi mielessään, mutta ei riisunut takkiaan. Hän antoi Oksmanin jatkaa ja vilkaisi ulos. Siellä riehui varsinainen syysmyrsky.

»Paikka on päätieltä syrjässä Korpholmassa. Siellä on paljon humalaista porukkaa mökillä. Kaksi partiota ja tekniikka ovat jo matkalla.»

»Hyvä», Paloviita sanoi ja vilkaisi seinäkelloa, joka oli tasan kuusi. »Onko silminnäkijöitä? Tiedetäänkö, ketä etsitään?»

Oksmanin katse pysyi koko ajan Paloviidan silmissä. »Nimiä ei tiedetä, mutta moni on nähnyt teon. Kuten sanoin, siellä on iso määrä väkeä. Puukottaja on paennut metsään. Toisella partiolla on koira mukana.»

»Hyvä», Paloviita toisti ja yritti keksiä jotain järkevää sanottavaa. Aivot olivat aivan kohmeessa. Oksman odotti sel-

västi toimintaohjeita ja hiljaisuus venyi kiusallisen pitkäksi. Lopulta Oksman rikkoi sen itse sanomalla:

»Voihan olla, ettei mitään karkuria ole.»

»Mitä tarkoitat?»

»Ehkei kukaan paennutkaan paikalta. Ehkä puukottaja on edelleen mökillä ja metsään paennut mies on pelkkää sepitettä.»

»Niin. Aivan», Paloviita sanoi ja yritti pidätellä haukottusta, mutta epäonnistui ja se purkautui kahta kauheammin kyynärtaipeen kuopasta, jolla hän yritti peittää sitä. »Minun on pakko lähteä kotiin, minulla on sovittu meno», Paloviita jatkoi ja huomasi selittävänsä. Oksmanin katse ei irronnut hänestä hetkeksikään.

»Tutkinta on sinun. Vieläkö Linda on töissä?» Paloviita kysyi.

»On.»

»Menkää sinne yhdessä. Tiedätte mitä tehdä. Ota silminnäkijäläusunnot ja vahdi, ettei tekniikka sössi rikospaikkatutkintaa. Mitä enemmän koiria saatte paikalle, sitä parempi, mutta jokaisella pitää olla luotiliivit ja kypärä.»

Oksmanin poskilihakset muljahtelivat. »Siellä on hurja keli.»

»Tosiaan. Kuka on tekniikan päivystäjä?»

»Raunela.»

»Hyvä, hän on tottunut keliin kuin keliin.» Paloviita katsoi taas kelloa. »Mutta nyt minun on ihan pakko lähteä. Oikeastaan minun pitäisi jo olla matkalla. Otan puhelimen mukaani. Voit soittaa milloin ja mistä syystä tahansa.»

Hän nappasi jo sulkemansa työpuhelimen mukaansa ja napitti takkinsa.

Oksman nyökkäsi ja poistui käytävään. Paloviita kirosi mielessään. Hänen pitäisi jäädä. Totta kai pitäisi, ja Oks-

man tiesi sen. Oli tapahtunut henkirikos, epäilty oli kateissa, mahdollisesti aseistettu ja vaarallinen – ja hän oli vastuussa. Vaikka tapaus vaikutti läpihuutojutulta, puukotus alkoholinhuuruudessa yksityisasunnossa, saattoi tilanne muuttua hetkessä. Voisi syntyä piiritystilanne tai jouduttaisiin käyttämään voimakeinoja. Ihan mitä tahansa saattoi tapahtua, kun oli kysymys epätoivoiseen tilanteeseen ajautuneesta ihmisestä. Hänen pitäisi jäädä toimistolle ainakin siihen asti, kunnes epäilty saataisiin kiinni. Jos joku loukkaantuisi, katseet kääntyisivät ensimmäiseksi häneen.

Mutta kello oli yli kuusi ja tyttöjen puuroaika lähestyi. Jos hän myöhästyisi siitä, odottaisi kotona helvetti. Terhillä oli illalla työpaikan pikkujoulut ja hän oli luvannut hoitaa lasten iltatoimet. Myöhästyminen tarkoittaisi sen laatuista yhteentottoa, jota hän ei yksinkertaisesti jaksanut. Ei ainakaan nyt, ei tänä iltana. Sitä paitsi Henrik Oksman ja Linda Toivonen olivat remmissä, joten parempaa tiimiä ei olisi voinut toivoa. Kumpikin oli vähintään yhtä pätevä kuin hän. Ja olihan Paloviita luvannut olla tavoitettavissa koko illan.

Paloviita sammutti työhuoneen valon ja poistui hissi-aulaan. Vaikka kaiken piti olla hyvin, kotiinlähtö vaivasi häntä. Hän painoi hissini pohjakerrokseen. Juttu sai hänet aavistelemaan pahaa. Sitten hän karisti tunteen mielestään. Kaikki johtui vain siitä, että henkirikos oli hänen ensimmäisensä päällikkönä.

Heti ulko-ovella iski vastaan jäätävä sadetuisku. Jeesus mikä myrsky. Hän ei sisällä istuessaan ollut tajunnut kelin olevan sellainen. Hän juoksi kyyryssä autolleen, mutta ehti silti kastua läpimäräksi ennen kuin pääsi ratin taakse. Hän ajatteli Henrik Oksmania ja Linda Toivosta – ja kaikkia muita poliiseja: teknikkoja ja järjestyspuolen konstaapeleja, jotka jou-

tuisivat rämpimään pimeässä metsässä tässä säässä ja tunki
pienoista vahingoniloa. Päällikkyydessä oli palkan lisäksi mui-
takin hyviä puolia. Kyllä vain, hän voisi tottua tähän.

3

Kun Paloviita pääsi kotiin, oli Terhi jo odottamassa häntä eteissä juhlatamineet päällään. Hiukset oli kammattu ylös naturalle lukuun ottamatta ohimoille valuvia kiehkuroita. Meikki oli tavallista tummempaa, korvissa roikkuivat isot helmiäiskorvakorut. Ne, jotka Paloviita oli ostanut heidän kymmenvuotishääpäivänään – ne, joita Terhi ei koskaan pitänyt heidän lähtiessään yhdessä ulos, mutta jotka tämä laittoi aina lähtiesään ystäviensä kanssa.

Paloviita haistoi asunnossa leijuvan parfyymien ja hiuskiinteiden sekoituksen. Hän riisui takkinsa ja kenkensä tuulikaapissa ja astui eteiseen. »Näytät kauniilta», hän sanoi ja hymyili, mutta hymy ei löytänyt vastinparia.

»Kello on jo vaikka kuinka paljon. Pitikö sinun kupata tänäänkin viimeiseen asti töissä, vaikka tiesit, että minulla on menoa?»

Paloviidan hymy lopahti. Hän katsoi keittiön seinäkelloa. Se oli puoli seitsemän, itse asiassa muutama minuuttia vaille.

»Minähän sanoin, että olen kotona viimeistään puolelta.»

Terhi ei vastannut, porhalsi kylpyhuoneeseen ja alkoi korjaillla meikkiään.

»Mihin aikaan tulet kotiin?»

»Juhlat loppuvat yhdeltä, mutta ehkä mennään tyttöjen kanssa vielä yhdelle sen jälkeen. Ei kannata valvoa odottamassa.»

»Missä ne juhlat taas olivatkaan?» Paloviita kysyi.

»Isi», tytöt kiljuivat ja syöksyivät leikkihuoneesta eteiseen. Paloviita kaappasi heidät syliinsä, pyöritti muutaman kierroksen ympäri ja laski takaisin. Hän antoi molemmille suukon poskelle ja pörrötti heidän hiuksiaan. Tytöt jäivät roikumaan hänen housunlahkeistaan.

Auton valot pyyhkäisivät keittiön ikkunaan ja Paloviita kurkisti ulos. Pihatiellä, sadepiiskan keskellä, seisoivat uudenkarhea BMW. Valot paistoivat suoraan ikkunaan, eikä hän pystynyt näkemään kuskia.

»Auto tuli!» hän huusi Terhille, joka napsautti puuteriasian kiinni kylpyhuoneessa, työnsi sen käsilaukkuunsa ja alkoi vetää kiireellä pitkähelmaista villakangastakkia ylleen. Hän penkoi vimmaisesti tuulikaapin ja eteisen kaappeja. Auto tööttäsi. »Missä sateenvarjoni on?»

Paloviita kurotti sen eteisen yläkaapista. Terhi sieppasi sen hänen kädestään ja kiskoi pitkävartiset nahkasaappaat jalkoihinsa. Paloviita meni ovelle saattamaan ja yritti antaa suukkoa, mutta vaimo työnsi hänet loitommalle ja sanoi hymyillen: »Tahrit meikin.» Sitten Terhi avasi ulko-oven ja huikkasi ovenraosta: »Muista tyttöjen D-vitamiinitipat, ne ovat ruokakomeron lähyllyllä.»

»Ole varovainen», Paloviita sanoi, mutta Terhi ei enää kuullut sitä, sillä ovi raksahti kiinni. Paloviita meni keittiöön ja katsoi, kuinka Terhi juoksi sateenvarjon alle kyyristyneenä, tukkaansa varjellen apukuljettajan puolelle ja istui kyytiin. BMW peruutti kadulle. Paloviita yritti nähdä kuljettajan, mutta ei nähnyt kuin miehen silhuetin auton ohittaessa katuvalon. Lammikot roiskuivat auton kiihdyttäessä vauhtiin. Paloviita seisoivat ikkunassa niin pitkään, että punaiset takavalot katosivat kadun päässä. Sitten hän tarttui apupöydällä lojuvaan

post-it-lappuun, kirjoitti kuulakärkikynällä auton rekisterinumeron ylös ja taittoi sen farmarihousujensa taskuun. Tuuli aukoi kadunvarren postilaatikkoja kuin linnunpoikien nokkia.

Sade ei lakannut, vaan se jopa kiihtyi yötä kohti. Samoin tuuli, joka vinkui katolla ja räystäissä kuin joku olisi kiljunut. Pihakatu näytti virtaavalta joelta. Paloviita kylvetti työt porealtaassa. Hän istui koko kylvyn ajan saunan lauteilla vahvimassa ja luki samalla sanomalehden. Hän löysi nimensä sivulta viisi. Se liittyi erääseen murhaan, joka oli menossa oikeuteen, ja joka oli saanut paljon huomiota mediassa. Hän oli toiminut jutun tutkinnanvetäjänä ennen päällikön viransijaisuuttaan. Tyttöjen kylvettämisen jälkeen hän keitti puuroa, mutta poltti sen pohjaan ja voiteli tilalle iltapalaksi pari voileipää. Sillä välin, kun hän laittoi lastenhuoneet unikuntoon, olivat työt sekoittaneet koko leikkihuoneen. Kaikkien lelulaatikoiden sisältö oli kaadettu yhdeksi vuoreksi huoneen keskelle. Se oli yhtä pehmolelujen, Lego-palikoiden, Barbienukkejen ja ponien sekamelskaa. Ensin Paloviita yritti lajitella leluja oikeisiin laatikoihin, mutta lopuksi vain sulloi ne niihin ilman mitään logiikkaa. Terhi saisi selvittää sotkun aamulla, kun kerran oli järjestyksestä päättänytkin.

Viimeinen puolituntinen ennen lasten nukkumaanmenoa kitui etanan vauhtia. Tytöt kantoivat jatkuvana virtana leluja olohuoneeseen ja Paloviita kantoi niitä samaan tahtiin takaisin. Lakanat oli hypitty ruttuun ja peitot ja tyynt myllätty. Sekuntiviisari napsahteli harvaan kuin ratapihalta vauhtiin pinnistelevä dieselvehuri. Aina välillä Paloviita tarkasti työpuhelimensa, mutta se pysyi mykkänä. Kun hän oli vihdoin saanut työt nukkumaan, napsautti hän Amstel-tölkin auki ja huomasi ruokakomeron ylähyllyllä avaamattoman D-vitamiinitippapullon. Hän narskautti sinettirengaskorkin

auki ja laittoi pullon takaisin. Poliisipäälylystön tutkinto ei ollut mennyt haaskuun.

Paloviita istui sohvalle, käänsi TV:n History Channelille ja surffaili sitten kanavia. Iltauutiset tulivat. Talous oli elpymässä ja korot nousussa. Paloviita irvisti. Taantuma oli sopinut hänelle alhaisten korkojen vuoksi, mutta nyt näytti pahasti siltä, että se oli päättymässä. Hyvä monelle, huono hänelle. Hän sammutti television, tarkisti, että tytöillä oli peitot kunnolla, nousi portaat yläkertaan, riisui vaatteensa ja kävi nukku- maan. Sade rummutti kattoa.

Unessa hän käveli niityllä, jonka heinä ulottui kainaloihin. Keskipäivän aurinko lämmitti poskia, värit paloivat epätodellisen kirkkaina. Satoja hyönteisiä. Perhosia, sudenkorentoja. Kärpäset liimaantuivat ihoon, tunkivat silmiin, suuhun.

Ja koko ajan outo ajatus vaivasi häntä. Jokin, joka tuli unen ulkopuolelta, jostain kaukaa ja jonkun toisen lähettämänä.

Kosmista kohinaa.

Ettei unessa ollut aikaa, että kaikki oli pysähtynyt – ja ainoa, mikä liikkui, oli hän.

Koska hän matkusti ajassa.

Paloviita levitti kätensä ja antoi korsien kosketella kämmeniään. Pääskyselät syöksyivät hyönteisten perään matallalla. Niitty jatkui joka suuntaan silmäkantamattomiin kuin preeria. Pilvet kelluivat äärettömyyden yllä kuin sotalaivojen armada.

Taas outo ajatus työntyi unen läpi häiritsevänä ja peittävä- vänä kuin noiden pilvien varjot.

Hän oli muukalainen matkalla ajan halki.

Heinikosta nousi kauan sitten hylätty talo. Seinien maali oli hilseilnyt, laudat repsottivat surullisina, ikkuna-aukot tuijottivat tyhjinä. Horisontti keinui.

Hän matkusti ajassa kuulakärkikynällä, ja radio soitti kosmista kohinaa.

Unessa Paloviita kuuli tytön kiljuntaa. Huuto tuntui pelottavalta, kauhealta, ja se tunkeutui unen aikapöimujen läpi tajuntaan. Äkkiä Paloviita oli hereillä. Hänen ihonsa oli hiestä nihkeä, käsivarsien karvat törröttivät pystyssä.

Sara huusi unissaan, mutta vaikenen sitten. Sade hakkasi ikkunapeltiin. Paloviita kuunteli alkaisiko Sara itkeä uudelleen, mutta talo pysyi hiljaa. Kello oli puoli viisi aamulla. Terhin puoli sängystä oli tyhjä. Hän säpsähti uudestaan hereille vasta kun kuuli Terhin tulevan sisään. Tämä ei kuitenkaan tullut yläkertaan nukkumaan, vaan jäi olohuoneen sohvalle.

Tuuli tuli ja meni aaltona.

JOSKUS YSTÄVYYS ON LAKIA VÄKEVÄMPI

Viiltävän tarkkanäköinen rikosromaani salaisuudesta ja syyllisyydestä.

Myöhäinen syksy. Porin Ahlaisissa tapahtuu raaka, mutta poliisin näkökulmasta tavanomainen surmatyö. Mökillä, jossa on koolla iso ryppyyporukka, puukotetaan mies. Tapauksella on useita silminnäkijöitä mutta vähän surijoita: uhrilla on poikkeuksellisen väkivaltainen rikostausta.

Poliisissa uranousua tekevä perheenisä, komisario Jari Paloviita hätkähtää kuullessaan Ahlaisten surmasta epäillyn miehen nimen. Poikavuodet palaavat mieleen ja kovat muistot kietovat Paloviidan pian armottomaan kehäänsä. Tapahtumia ei voi pyyhkiä pois, vaikka juuri se olisi ainoa ratkaisu, joka hänen poliisina pitäisi tehdä.

Verivelka aloittaa uuden **DELTA**-sarjan, joka kuvaa suomalaista poliisiyksikköä tuoreella tavalla. Yksikkö joutuu ratkaisemaan traagisia rikoksia, jotka laittavat heidät punnitsemaan omia tekojaan ja arvojaan.

#arttutuominen #verivelka @wsoykirjat

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43645-5